

[Fr. Dalgaard.]

at beskytte Vidner og forurettede og i ganske enkelte Tilfælde, i Undtagelsestilfælde ogsaa Sigtede, ved at forbyde den offentlige Gengivelse, hvortil man i Forvejen har Adgang i Retsplejeloven; hvis man kan det, saa kan § 29 i sin nye foreslaaede Skikkelse ikke benyttes. Dette undtagelsesvis er altsaa slaaet fast i hele Paragraffen, og det er slaaet fast, at man først og fremmest skal benytte § 31, fremfor at man lukker Dørene, netop fordi hele Udvalget lægger saa afgørende Vægt paa, at de aabne Døre er og skal være det normale i dansk Retspleje. Som Følge deraf er der ikke i Udvalget nogen Betænkelighed ved de meget faa og skarpt afgrænsede Tilfælde. Der nævnes i Ændringsforslagets Nr. 3 under Pkt. 1:

„Naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at offentlig Forhandling vil tilføje nogen en uforholdsmæssig Krænkelser. I første Række skal dette Hensyn tages til de ved Forbrydelsen forurettede og Vidner, men det skal ikke være aldeles udelukket, at Bestemmelse i saa Henseende træffes for at undgaa at tilføje Sigtede (Tiltalte) eller hans nærmeste en uforholdsmæssig stor Lidelse. Det er dog i sidstnævnte Tilfælde en Betingelse, at Sigtede (Tiltalte) selv begærer det.“

Udvalget som Helhed afviser altsaa ikke den Mulighed, at der kan være Tilfælde, hvor en Sigtet kan have noget Krav paa, at Dørene lukkes. Men ved Affattelsen af Paragraffen er det ved Henviisning til § 31 skarpt sagt, at det er noget, man ikke kan tænke sig forekommer ret mange Gange, men det kan altsaa ske, og denne Ventil har man ladet aaben gennem Affattelsen af § 29. Jeg er personlig en varm Tilhænger af Retsplejens Offentlighed og føler ikke nogen som helst Betænkelighed ved at give den Adgang, der gives her i § 29.

Det andet Spørgsmaal om Pressens Stilling, § 1017, har ogsaa været Genstand for en indgaaende Forhandling i Udvalget, og der har været en Deputation fra den danske Presses Fællesraad, repræsenteret ved Redaktør Karl I. Eskelund — et Brev fra Redaktør Eskelund er aftrykt i Betænkningen. Den Affattelse, § 1017 faar nu, tror jeg vil tilfredsstille alle Parter, baade Myndighederne, Offentligheden og Pressen.

Det er slaaet fast i § 1017 i hele Udvalgets Affattelse som et Programpunkt, at offentlig Gengivelse af Retsforhandlinger skal være objektiv og loyal, det er en Regel, som nærmest er hentet fra engelsk Ret.

Man siger: de, der beskæftiger sig med at skrive om Retsforhandlinger, har Pligt til at omtale Sagerne i Pressen paa en saadan Maade, at det ikke gaar ud over nogen, at det virkelig er en loyal objektiv Fremstilling, som gives. Den engelske Lovgivning paa dette Punkt kræver en fuldstændig Gengivelse, men det ønsker man ikke at foreslaa fra dansk Side, man kan godt give sammentrængte Referater, men disse sammentrængte Referater skal tage Hensyn til hele Retsforhandlingen og ikke ensidig kaste sig over visse Dele og skyde andre Ting ud, saa man derved giver et falsk Billede af Retsforhandlingen. Det er Hovedsynspunktet, og i næste Stykke omtales saa de Overtrædelser, der kan belægges med Straf, og man følger her de gamle Regler i Retsplejeloven, at man ikke maa give væsentlig vildledende Oplysninger ved Gengivelse af Retsforhandlinger og ikke lægge sig hindrende i Vejen for Sagens Oplysning. Saa er der føjet til som noget nyt, at saa længe endelig Dom i en Straffesag ikke er afsagt, maa Pressen ikke fremsætte Udtalelser, der gaar ud paa at fastslaa Sigtedes Skyld eller Ikke-Skyld. Man vil erindre, at der i Lovforslaget stod lidt mere svævende, at man ikke maatte drøfte Skyldspørgsmaal. Ved Forhandlinger i Udvalget og ved Forhandlinger med Pressens Fællesraad er man kommet til den skarpere Affattelse, at Pressen ikke paa Forhaand maa dømme en Mand og ikke paa Forhaand sige: Den Mand er ganske uskyldig. Det har ingen Steder hjemme, det er Rettens Sag at afgøre det. Men det, som er sikret, og som sikres ved denne Paragraf, er, at Pressen faar Lov til at omtale Sagerne, faar Lov til at veje Mulighed mod Mulighed. Pressen maa ikke paa Forhaand fastslaa, at saadan er det, eller saadan er det ikke, for det har Pressen ingen Forudsætninger for at kunne gøre, det har kun de Mennesker, som direkte beskæftiger sig med Sagen, Sagens Personer og Sagens Akter. Det er det, dette Ændringsforslag tager Sigte paa, og, som jeg nævnte, jeg tror, at alle Parter kan være tilfreds med den Af-